

Hospůdka u Krona

I. Pijan

Té schované pípy jsem si nikdy nevšiml. Chodím ke Kronovi odjakživa, je to nejlepší brněnský pivní bar. Na tabuli mají vždycky nabídku šestadvaceti nápojů, opísmenkovanou od A do Z. Na začátku nějaké obyčejné ležáky, pak spousta ejlů, v druhé půlce nějaké silnější věci, stouty, kyseláče a sezónní piva. Na konci nealko, cidery, limonády. Vybere si každý pivař a většina nepivařů. Dneska jsem přišel o pár minut dříve, ale už bylo stejně skoro plno. Sedl jsem si naproti výčepu, kde zůstává většinou poslední volné místo, protože tam je dost rušno, a to místo celkově není moc příjemné. A zatímco jsem čekal na Bořka s Katkou a taky na číšníka, jen tak mimoděk jsem pípy začal počítat. Dvacet sedm! Jak je to možné? Vždyť mají jenom šestadvacet piv! Přepočítal jsem to, ale nespletl jsem se, zase dvacet sedm! Zkusil jsem z dlouhé chvíle odhadovat, která pípa je navíc. Začal jsem sledovat barmana. Dostal objednávku na malé efko a dvě enka. Začal točit z šesté pípy a z patnácté pípy zprava (z barmanova pohledu zleva). F je šesté v abecedě, to sedí, ale N je čtrnácté. Tak ta pípa navíc bude někde mezi nimi. Tímhle postupem jsem se za chvíli dostal mezi H a I. Zaostřil jsem na ten úsek a uviděl jsem pípu, která vypadala trochu jinak. Mosaz byla znatelně tmavší a stejnoměrněji zabarvená než na okolních pákách. Tam, kde byly ostatní pípy doleskla ošoupané od nekonečných doteků barmanovy obří tlapy, byla patina. Při podrobnějším pohledu byla pod patinou viditelná jemná rytina hadí hlavy. Páka vypadala trochu jako chrlič na středověkých chrámech. Devítka byla evidentně málo používaná, zato ale mnohem starší než ostatní pípy. Konečně přišel číšník.

„Co si dáš, Barte?“

„To záleží. Co máš na té deváté pípě mezi H a I, Ladó?“

Ladá se zachmuřil, ale rychle nasadil neutrální výraz: „Máme různé pití na pípách od A do Z jako vždycky. Na enku máme novou double IPA od Hopilce, nechceš to zkusit?“

Zakroutil jsem hlavou: „Ladó, jak dlouho se známe?“

„Nevím, jedenáct let třeba?“

„Nejmíň. Tak ze mě nedělej laskavě blba. Co je na té deváté pípě?“

Lad'a se zarazil, opatrně rozhlédl kolem, pak se otočil na barmana: „Džery, vem to na tři minuty za mě, jo?“ Barman nespokojeně zavrčel na souhlas, Lad'a si přisedl ke mně a promluvil ztišeným hlasem:

„To je takový speciálek trochu. Je to Omikron od pivovaru Chronos.“

„Chronos? No jasně, deváté písmeno, Ch! Ale o tom pivovaru jsem nikdy neslyšel. Něco nového?“

„Právě že ne. Ta pípa tady byla vždycky.“

„Jak vždycky, vždyť jste to tady s Džerym před lety stavěli sami, ne?“

„To jo, ale ten barák máme v pronájmu od nějaké kyperské firmy. Bylo to tenkrát dost levné a nájmy nám ani moc nezvedají. Ale měli jednu podmínku. Že udržíme v provozu tuhle pípu, která byla přesně na tomhle místě už tehdy. Takže jsme vlastně všechno stavěli kolem ní. Normálně musel projektant nakreslit celý barpult tak, aby se tam tahle mrcha zapasovala. A nejhorší je, že vůbec nevíme, komu to patří. Za tu firmu jedná český právník, který se dušuje, že vůbec neví, kdo je skutečný vlastník.“

„A to pivo?“

„Jo, to je další věc. Je to z nějakého vzdáleného tanku nebo co. Ve sklepě je čerpadlo, které to tlačí do pípy a do čerpadla jde trubka odněkud ze základů budovy. Dál jsme po tom nepátrali.“

„Dobře, ale nějak to musíte účtovat, ne?“

„To je na tom to nejdivnější!“ Lad'a si přisedl ještě blíže, ohlédl se krátce za sebe a pak se nahnul ke mně a začal už prakticky šeptat. „Máme to zadarmo. A hostům máme účtovat jenom čas.“

„Jak to myslíš?“

„Podívej, je to jednoduché. Pivo tě stojí tolik času, za jak dlouho ho vypiješ.“

„Tak to je mi jasné, takhle funguje každé pivo, ne?“ zasmál jsem se nervózně. Byl jsem trochu zmatený.

„Ne, ty to nechápeš. Stojí tě tolik času *navíc*. Takže když piješ pivo třeba deset minut...“

„Patnáct...“

„Co?“

„Patnáct minut. Pivo piju vždycky patnáct minut, a ty to dobře víš.“

Kdysi na škole jsme se zapsali na předmět *Staň se pánem svého času*. Dělali jsme si z toho srandu, že nás budou učit cestovat časem, zastavovat čas, pouštět ho pozpátku a tak. Šlo samozřejmě o trapný kurz time-managementu, ale dva kredity za to byly, tak co. A jednu věc z time-managementu jsem se přece jen na studiích naučil: vypít pivo za přestávku mezi přednáškami: patnáct minut. Ne *pod* patnáct minut (to jsem uměl už na základce), ani *přibližně* za patnáct minut. *Přesně* za patnáct minut. Od momentu, kdy mi číšník postaví pivo na tácek, uběhne dvacet sekund, než se chytnu půllitru, krátce nasaju vůni a naberu do úst první půldeci – *košť*. Nechám chvíli na jazyk i na zbytek ústní dutiny působit příjemný chlad, chmelovou hořkost, jemný dotek sladu i prchavý pocit z bublinek oxidu uhličitého. S úderem první minuty už můj žaludek i mozek ví o pivu všechno, co potřebuje a sloučí to do jedné informace – jestli si dám další, nebo ne. Většinou ano. Po čtyřech minutách odpočinku přijde *žíznivý lok jedna*. Na tři polknutí do sebe obrátím dvě deci a pivo začne v těle působit vratné i nevratné změny. Tenhle stav mi vydrží docela dlouho. Je čas konverzovat, číst si nebo čumět po holkách. Za dalších osm minut mi konečně jazyk vyschne a pravice se automaticky sápe po sklenici. Přichází *žíznivý lok dvě*. Je o něco menší, takže ve sklenici zůstane třeba deci piva – signál pro vrchního: žádnou paniku, na suchu nejsme, ale už se začni starat. A až se mi po polknutí a slastném vydechnutí vrátí dech a tep do normálu, na značce čtrnáct minut padesát sekund zasadím pivu smrtelný úder – *coup de grâce*, ránu z milosti. Patnáct nula nula.

„Dobře, tak patnáct minut. Dejme tomu, že vypiješ tohle pivo za čtvrt hodiny. Pak přijdeš domů a půjdeš spát. V noci ti to sebere čtvrt hodinu navíc, o kterou budeš mít kratší spánek.“

Chvilku jsem nad tou pitomostí zapřemýšlel. „Jasně, chápu. Je to nějaká promo akce nového pivovaru. Guerilla marketing. Tajemstvíčko, příběh, a ještě si dáš pivo zadara. Ale víš co? Je to docela chytré a na mě to zabírá. Tak mi ho dones.“

„Barte, tohle není sranda,“ říká ještě pořád šeptem Laďa.

Nahnu se k němu co nejlíže a s nejméně tváří, jaké jsem schopen, mu šeptem odpovím: „Díky za varování příteli, ale opravdový dobrodruh jedná dle zodpovědnosti, která je mu dána se svobodou. A jen čas určí, kdo z nás je hrdina a kdo padouch.“ Pak už jsem vyprskl smíchy. Laďa se znechuceně zvedl natočit mi *cháčko*.

Mezitím jsem se dozvěděl, že Bořek s Katkou nepřijdou, protože jim děti lehly s nachlazením. Tak si dám jednoho Omikrona a půjdu. Laďa donesl cínový korbek s reliéfem starce držícího srp a s uchem ve tvaru hada. Stylovka. Když jsem k pivu přičichl, ucítil jsem silný závan lesních plodů a čerstvé prsti. Fantazie začala pracovat. Najednou jsem se ocitnul uprostřed lesa po letní bouřce. Víím, že jsem trochu úchyl na čichové vjemy, ale tenhle první dojem byl až čarovný. A i *košť* potvrdil, že tohle není obyčejné pivo. Lidi z Chronosu evidentně věděli, co dělají, a to nejen v marketingu. Jazyk mi zaplavila omračující exotická pryskyřicová hořkost, která ale nešla sama. Byla doprovázená domáčkou, až selskou plnou obilnou chutí s téměř nezatelným karamelovým dozvukem. Kombinace přírodní vůně, hořkosti dálek a domácké jemnosti byla tak dokonale vybalancovaná, že jsem zatoužil tenhle doušek přežít na jazyku až do smrti. Nakonec jsem ale první lok polkl přesně podle harmonogramu a zjistil jsem, že mám chuťové pohárky i v hrdle a snad i hlouběji. Krkem se mi rozlila chmelově sladová extáze, která na chvíli přehlušila všechny ostatní vjemy z lokálu. Věděl jsem, že tohle u jednoho neskončí. Musím si dát druhé. A nejspíše i třetí. Mysl se mi uklidnila jako při meditaci a nechal jsem jen své oči sledovat Džeryho ruce, jak vyťukávají nesrozumitelný kód na pípách. Patnáct minut. Dopito. Laďa je tady.

„Ještě jedno.“

„Nechceš fakt zkusit toho Hopilce? Normálně tady máš málokdy dvakrát stejné pivo.“

„Říkám ti, že chci ještě Omikron.“

„Dobře, ale dávej si bacha. Za druhé pivo se účtuje čas dvakrát.“

„Jakože půlhodina? To snesu.“

Nakonec jsem si jich dal pět. Pivo nebylo nějak zvlášť silné, takže jsem si ještě s čistou myslí s pobavením spočítal, že podle Ladi přijdu o čtvrt hodiny za první pivo, půl hodiny za druhé, tři čtvrtě za třetí a tak dále, takže necelé čtyři hodiny. Fakt skvělý reklamní trik. Po pěti pivech se ráno stejně vzdycky cítím, jako by mi chyběly čtyři hodiny spánku. Zvedám se a loučím se s majiteli podniku.

„Počkej, ještě ti dám něco,“ vytahuje Laďa zpod pultu staré cibulové hodinky s víčkem zdobeným stejnou rytinou hada, jako byla na korbelu a na pípě. „Tohle je tvůj kronometr. Ukazuje ti, o kolik času jsi přišel.“

Na cibulích byla spousta ručiček, ale většina z nich byla na dvanáctce. Jen dvě stejně dlouhé, nejdelší, byly umístěny na jiných časech. Stříbrná byla na jedničce, zlatá mezi sedmičkou a osmičkou, blíže osmičce.

„Co to má znamenat? Vždyť jsem měl pět piv, to by mělo být tři a tři čtvrtě hodiny!“

„No jo, já jsem ti to říkal, ale ty jsi byl v takovém rauši, že jsi to neposlouchal. Ty časy se nepřičítají, ale násobí. Třetí pivo je za čtyřnásobek, čtvrté za osminásobek a páté za šestnáctinásobek. Ta stříbrná ručička ukazuje, kolik jsi měl piv, po minutách. Máš ji na pěti minutách, tak to je pět piv. Ta zlatá pak udává celkový účet – sedm a tři čtvrtě ztracené hodiny.“

Zasmál jsem se nad myšlenkou, že tohle marketáči už přehnali jako nerealistické. Co když si někdo dá šest piv? Tomu nikdo neuvěří, že ztratil dvě třetiny dne.

Ráno jsem se probudil úplně rozlámaný, jako bych vůbec nespál. To mohlo pořád ještě být pivem, ale už jsem si nebyl svojí skepsí tak jistý. Podíval jsem se na kronometr: zlatá ručička se začala pomalu vracet zpátky, stříbrná zůstala na jedničce, kde byla. Asi to funguje jako ty teploměry, co

uchovávají maximální hodnotu. V práci to bylo trochu peklo, ale naštěstí byl šéf na služebce, tak jsem to dal trochu na volnoběh. Nevadí, příště provedu řízený experiment se šesti pivy a uvidíme, jestli přijdu v životě o šestnáct hodin. To už bych měl poznat. Na kronometru se zlatá ručička večer poslušně vrátila na dvanáctku.

Zbytek týdne už jsem se nemohl dočkat víkendu. Jednak jsem byl zvědavý, jestli na Laďově báchorce může být něco pravdy, a jednak jsem se strašně těšil na tu božskou chuť. V pátek jsem řekl Markétě, že jdu večer do hospody. Byla trochu překvapená, když jsem jí říkal, že budu sice spát doma, ale v sobotu dopoledne možná budu ještě pryč. Ale když jsem ji ujistil, že to je jednorázovka a že jí to pak vysvětlím, tak se uklidnila. Laďa měl volno, tak mě obsluhovala taková mladá servírka. Když jsem si objednával Omikron, tak byla maličko zaražená, ale pak prostě nahlásila objednávku Džerymu a ten v klidu začal čepovat. Vychutnával jsem si každý doušek a celý večer jsem strávil bez potřeby zabíjení času mobilem nebo zevlováním po lokálu. Byl jsem plně v zajetí toho neskutečného pivovarnického zázraku. Po šesti kouskách jsem se zvedl, mávnul Džerymu na pozdrav a ve dveřích si vzpomenu na kronometr. Měl by ukazovat šest piv a patnáct a tři čtvrtě hodiny, takže by měla být stříbrná ručička kousek za jedničkou na šesté minutě a zlatá – před šestnáctkou? Šestnáctka na hodinách není, takže dvanáct plus čtyři? To bude ono. Čekal jsem, že se výsledný čas nějak nakombinuje z velké a menší zlaté ručičky. To, co jsem uviděl na ciferníku, mě ale dost překvapilo. Stříbrná ručička byla na jedenácti minutách. Velká zlatá ručička byla na nule, ale místo ní tam byly další dvě zlaté, prostřední a malá! Otočil jsem se na Džeryho a ciferník mu ukázal.

„Hele, Džery, kolik hodin ztrácím? Čekal jsem šestnáct, ale v tomhle se nějak nedokážu vyznat.“

Džery si hodinky vzal do ruky, tu si natáhl co nejdál od očí, aby na ciferník lépe viděl, a zamžoural na ručičky.

„Stříbrnou máš na jedenácti minutách, protože se to sčítá a násobí za celý život, takže máš dohromady jedenáct omikronů. Kolik jsi měl minule?“

„Pět.“

„No, tak dneskas měl to první za dvojnásobek toho posledního minule, takže za vosum hodin, druhý za šestnáct a tak dál. Takže to šestý máš za dvě stě šestapadesát hodin. No a na tý zlatý to máš posčítaný, vidím tady tu větší na šestce, ta je za dvanáct hodin, takže šestkrát dvanáct máš tři dny. A ta menší je za dvanáct těch větších, takže za šest dnů, ta je na trojce, tak to je vosumnáct a tři dny, to sou rovný *tři tejdny*.“

Polil mě studený pot. Okamžitě mi všechno docvaklo. Vyšel jsem před hospodu, zapálil si a opřel se zničeně o stěnu. Ta stříbrná ručička se nikdy nevracela, protože následující pivo se počítalo od posledního, co jste kdy vypili. Takže každé další pivo je dražší a dražší. Ale to není to nejhorší. Jestli ztratím tři týdny...

Neusnul jsem až do tří do rána, jak jsem byl nervózní. Pak už ale pivo začalo působit a déle jsem se neubráníl. Usnul jsem jako pařez. Probudil jsem se a venku bylo světlo. Chvíli jsem v sobě živil nadějí, že je to všechno blbost, ale pro mobil jsem sahal bledý jako moč po Heinekenu. Je sobota dopoledne, jenomže uběhly tři týdny. Dvacet zmeškaných hovorů. Většina od Markéty, pak nějaké od šéfa, od mámy, od Bořka. Sakra! Začal jsem číst esemesky od Markéty:

Ozvi se mi, prosím. Nemůžu se ti dovolat.

Kde jsi? Stalo se ti něco?

Žiješ? Volal šéf, že nechodíš do práce.

Prudce jsem vstal, zavrával jsem a začal běhat po bytě. Markéta tam nebyla. Tak jsem zvedl telefon a vytočil ji.

„Barte?“

„Markétko!“

„Ježíšikriste, zaplaťpámbu, žiješ! Uf. Bože. Můžeš mi prosím tě vysvětlit, kde jsi byl a proč jsi o sobě nedal vědět? Tři týdny! Vždyť mně málem vypadaly vlasy hrůzou, ty pitomče!“

Poslední slova už pronášela mezi slzami.

„Markétko, kde jsi? Já ti to všechno vysvětlím!“

„Jsem u mámy. Modli se, ať to vysvětlení stojí za to.“

Okamžitě jsem tam jel. Samozřejmě, že o Omikronu nechtěla ani slyšet. Plakala, křičela, rozcházela se se mnou. Říkal jsem si, že nejlepší bude odjet domů a přijet zase zítra. Sedl jsem si do auta a celý nervózní jsem chvilku jenom seděl a koukal dopředu. Pak jsem odklopil stínítko, abych si podal brýle, ale uprostřed pohybu jsem se zarazil. V zrcátku na vnitřní straně stínítka jsem letmo zahlédl něco zvláštního. Když jsem se podíval pořádně, uviděl jsem svoji tvář pořádně zarostlou, přestože bych přísahal, že jsem se včera holil. Taky nehty na ruku jsem měl o dost delší, než jsem si pamatoval. Vytáhl jsem kronometr a viděl, že zlatá ručička pomalu, ale viditelně couvá ke dvanáctce a je asi v polovině. To znamená, že můj čas se snaží během dne dohnat to, co zameškal v noci. Večer budu o tři týdny starší. Nastartoval jsem a jel zkroušeně domů. Další tři dny jsem jezdil za Markétou a snažil se ji získat zpátky. Sliboval jsem, omlouval se, lichotil a vtíral se. Udělal bych cokoliv, jenom aby se vrátila. Třetí den už to nevydržela a povolila.

Další dva týdny byly nejhorší v mém životě. Radost z toho, že jsme s Markétou zase spolu a že i v práci nade mnou přimhouřili oko brzy vystřídal plnotučný absták. Ve dne jsem chodil bez energie do práce a vracel se zcela vyčerpaný domů. Večer jsem se začal potit, třást zimou a nemohl jsem spát. Snažil jsem se být na Markétu milý a občas se i usmát, ale v duchu jsem většinu času myslel na lahodnou chuť Omikronu a slastný pocit bezstarostného plynutí při jeho konzumaci. Myslel jsem, že to přebiju obyčejným pivem, ale vůbec to nepomáhalo. Při druhém se mi klepaly ruce tak, že jsem upustil lahev. Na konci druhého týdne jsem už přemýšlel o tom, že se zabiju. Nakonec jsem si s Markétou sednul a svěřil se jí se svým stavem. To s Omikronem mi nevěřila, myslela si, že jsem se zbláznil, ale to, že mi je blbě, to popřít nemohla. Domluvila mi na pondělí sezení s adiktologem, který zváží možnosti léčby. Když jsem šel v pátek z práce, napadla mě jedna věc. Mám na kronometru jedenáct piv, čili další pivo se

bude počítat za dvě-na-jedenáctou-násobek, což je dva tisíce a něco. Takže když se mi povede vypít Omikron za deset sekund, bude mě to stát jenom dvacet tisíc sekund, což je pět a půl hodiny. Poslední pivo před odvykačkou. Jenom musím zajistit, že si nedám druhé. Naštěstí mám u Krona kámoše. Vešel jsem dovnitř.

„Lad’o, potřebuju po tobě jednu věc. Doneseš mi Omikron, já ho exnu a půjdu pryč. Ty mi nesmíš, chápeš, *nesmíš* prodat druhé, i kdybych tě prosil na kolenou.“

„Barte, a nebylo by lepší si nedat ani to první? Nevypadáš moc dobře“

„Jasně, že bylo, ale já to nezvládnou! Mám absták jako noha! V pondělí to začnu řešit, už jsem objednaný, ale přes víkend to nemůžu vydržet. Jenom jedno, prosím.“

„Tak jo, spolehni se, dám ti jedno a vykopnu tě.“

Lad’a se na mě podíval utrápenýma očima, vzdychl a odešel pro pivo. Byl to kamarád, ale taky chlap a hospodský. Věděl, že když chce zákazník pivo, on není ten, co mu to může rozmluvit. Když se vrátil se zdobeným cínovým korbelem, byl už jsem nachystaný. Rozdýchával jsem se a uvolňoval. Pivo jsem neexoval už od školy. Vzal jsem půllitr do ruky a okamžitě ucítil znovu tu vůni jarního lesa. Spadl jsem do ní a začal po louce tancovat se zajíčky a koroptvemi. Teplé slunce se ke mně sklonilo a jemným hlasem mě pozdravilo:

„Barte! Barte! Tak už to sakra vypij a vypadni!“

Lad’a si to pojistil a zůstal u mého stolu. Přiložil jsem korbel ke rtům a naklonil ho. Malinko jsem se nadechl, přivřel oči a začal do úst lít ten d’áblův nektar. Cítil jsem, jak se mi krkem do žaludku rozlévá chlad a okamžitě mě opustily všechny obavy. Byl jsem v nebi.

Těsně za půlkou piva se to ale všechno zvirtlo. Nějak mi cukla ruka nebo co a nalil jsem si toho do krku moc. Pivo mi přeteklo do špatné dírky a dostalo se do průdušnice. Okamžitě jsem korbel položil, rozkuckal se a začal lapat po dechu. Lad’a mě chytil pod rameny a zkoušel se mnou třást. Já, oči vytřeštěné jako surikata, když vidí hada, z krku se mi ozývalo sípání a

bublání, ale rukou jsem se natahoval po püllitru. Nakonec jsem ztratil vědomí.

Když jsem se probрал, Lad'á stál nade mnou a s úlevou si vydechl. Kolem stáli skoro všichni hosti a očumovali, co se mnou bude. Co tady dělám? Proč jsem na zemi? Omikron! Čas! Rychle dopít pivo! Vstal jsem rychlostí panáčka v pružinovém fotbale a okamžitě se sháněl po püllitru.

„Lad'ó, jak dlouho jsem ležel?“

„No, kamaráde, křísili jsme tě skoro půl hodinky.“

Podíval jsem se na kronometr – šestidenní ručička byla na sedmičce. Měsíc a půl. Půldenní ručička se pohybovala viditelně dopředu. Každou sekundou jsem ztrácel přes půl hodiny. Teď už je všechno jedno. Pivo jsem v klidu dopil a chvíli přesvědčoval Lad'ú, že mi má donést další. Jasně, že nechtěl. Tak jsem dělal, že jdu pryč, ale když byl Lad'á z dohledu, skočil jsem na bar a o pivo požádal Džeryho. Než to Lad'á zjistil, měl jsem v sobě další pivo a na stole ještě jedno. Pak jsem si jich dal ještě pár. Když mi kronometr ukazoval něco přes rok, tak jsem se zvedl, objal se s Lad'ou i s Džerym a vyrazil domů. Tam jsem se v ložnici naposledy podíval na spící Markétu, napsal jí na papír vzkaz a vyrazil ven ke Svitavě. Chvíli jsem přemýšlel, že skočím do řeky nebo pod vlak, ale pak jsem si říkal, že to udělám líp. Vyspal jsem se pod mostem a namířil si to rovnou ke Kronovi, kde otvírali už v deset. Po cestě jsem cítil, jak mi rostou vousy, vlasy i nehty a jak mi praská kůže na rukou.

„Lad'ó, dones mi Omikrona.“

Lad'á vypadal jinak. Trochu přibral a nosil jiný účes. Když mě viděl (taky jsem musel vypadat), položil všechno a objal mě.

„Barte! Cos to vyvedl? Co teď budeš dělat?“

„No co by? Nic. Dám si sedm kousků, naposled si užiju tu přelahodnou skvělonádheru, zítra se probudím a počítám, že tak před polednem mi bude sto. Neboj, dneska jsem tady naposled.“

„Přece to teď nezabalíš, proboha! Já vím, že za to můžu taky já. Užíral jsem se tím celý rok. Ale já ti pomůžu!“

„A jak asi? Přeneseš mě do minulosti?“

„Jo. Ne. Nevím... Poslyš, občas sem chodí takoví podivní chlápci, vždycky se někam zašijou a nevím o nich. Možná jsou to jenom magoři, ale je na nich něco...něco divného. Možná by ses s nimi mohl pobavit.“

„Podivní chlápci, jo? A kdy tady bývají?“

„Vždycky v přestupný den, devětadvacátého února.“

„Cože? Ale to je skoro za tři roky! Jak to mám podle tebe tak dlouho vydržet?“

„Nedáš si pivo?“

Musel jsem porušit svůj patnáctiminutový rituál. Pivo jsem potřeboval natáhnout na dvaadvacet minut a šest sekund, aby mi vyšlo na další přestupný únor. Trefil jsem se přesně, jak jsem potřeboval: do osmadvacátého. Večer jsem si ostříhal z nohou i rukou odporné pazoury zahnuté dokolečka. Holiče jsem nestíhal a stejně bych se tam asi bál přijít, tak jsem si holicím strojkem kromě vousů vzal i všechny vlasy. Koutky rtů mi povisly a vrásek kolem očí přibýlo. Když jsem si oblékl dlouhé vínově červené triko, vypadal jsem jako Dalajláma. Když jsem přišel ke Kronovi, skoro jsem to tam nepoznal. Interiér vymalovaný narůžovo, ubrusy na stolech měly zlaté lemování, tabule s nabídkou piv byla pryč. U každého stolu seděl pár nebo rodinka a večeřeli exoticky vypadající jídla ze čtvercových talířů. Jediné, co zůstalo, byla pípa s hadí hlavou hned vedle dvou obyčejných píp s Europramenem. Laďa mě nepoznal, musel jsem se mu připomenout.

„To víš, chlape, tři roky jsou v pohostinství dlouhá doba. Převálcovaly nás nové pivní bary, tak jsme se dali na gastro. Na večerech s vínem pro snoby stejně vyděláme víc. Časy se mění. Máš s sebou kronometr?“

„Jasně, jak jinak bych to kontroloval,“ ukázal jsem zdobené hodinky na zápěstí, „ale kde jsou...“ větu jsem nedokončil. Když jsem se rozhlédl, uviděl jsem to, co jsem hledal. Naproti baru byl ve zdi výklenek, který tam nikdy nebyl. Vůbec sem nepatřil. Mezi holými bílými stěnami stál poctivý dubový stůl, samozřejmě bez ubrusu. Na rozdíl od ostatních stolů na něm

nebyly žádné talíře se servírovaným jídlem. Zato na něm byla tři piva a u každého panák zelené. Ke každé téhle dvojici patřil jeden host. Každý z nich byl úplně jiný, ale jedno měli společné – do téhle nóbl restaurace se hodili asi jako mořský koník do kladrubského hřebčina. Moje pozornost jim neušla a ihned mi pokynuli na pozdrav. Zamířil jsem k nim.

„To je dost, že jdeš, už tu na tebe čekáme!“ zahlaholil vousatý chlap jako hora v prošivaném kabátě. Tlapy měl obří jako medvěd a skoro stejně chlupaté. Mohlo mu být tak čtyřicet až sto. U těchhle Hagridů to v jeden okamžik přestane být poznat.

„Jak to? Vy jste věděli, že přijdu? Jste jasnovidci?“

„To si piš! My chronopedi, chodci časem, víme o věcech, které teprve přijdou. A taky nám Laďa říkal, že se staviš.“

„Chronopedi? Umíte cestovat časem?“

„Sedni si a poslouchej.“

II. Dřevorubec

Robin, jak se hromotluk představil, se pohodlně usadil, vypil panáka zelené a spustil.

„Kdysi dávno, když jsem ještě uzvedl v každé ruce tu největší štípací širočinu a hlavou jsem mohl porážet mladé stromky, jsem se vydal do Tmavého žlebu u nás u Češkovice kácet duby. Jasně, že se to nesmělo. Byl to soukromý les, patřil nějakému lesnímu podniku z Jižních Čech, ale oni to tam nechávali ladem a já jsem to dřevo fakt potřeboval prodat na pilu. Našel jsem si nejzdravější dub, tak třicetiletý, a začal se směrovým zářezem.“

„Co je to směrový zářez?“

„Tys nikdy nekácel strom, mladej? To musíš nejdřív vyřezat takový klín, aby strom věděl, kam má padnout. Takže uděláš nejdřív šikmý řez shora dolů dovnitř stromu, a pak o kousek níž řežeš vodorovně, abys dostal ven ten klín. Takže směrový zářez. Jak jsem se pilou prokousával stromem, začal jsem se cítit takové divné šimrání v zátylku. Nevěnoval jsem tomu pozornost. Pak jsem ale začal s tím vodorovným řezem, a to už mi občas

skočily takové mžitky před očima. Myslel jsem, že to je z včerejšího chlastu, tak jsem řezal dál. Klín se mi povedl nádherný, poslední vlákna povolila a byl venku. Najednou jsem byl o sedm let mladší.“

Robin dopil pivo a mávnul k baru, že chce další. Přinesla mu ho nádherná tmavá holka v krátkých šatech. Objednal jsem si taky. Z nové servírky jsem nemohl spustit oči, ale jak zašla za roh, okamžitě jsem oči zpátky přišpendlil na Robinova ústa, abych slyšel pokračování jeho příběhu. Jestli se přenesl o sedm let do minulosti, mohl by mě zachránit!

„Takže umíš cestovat do minulosti?“

„Ale houby! Jenom jsem ztratil paměť. Nepamatoval jsem si nic z minulých sedmi let. Bylo to jako ve snu. Vůbec jsem nevěděl, jak jsem se ocitl v lese. Cítil jsem takovou mlhu, která opouštěla moji hlavu a nešla zachytit. Jako když se ráno probudíš a nemůžeš udržet sen. Věděl jsem, že mě opouští nějaké vzpomínky. Podíval jsem se na klín a viděl jsem, že jsem přerušil sedm letokruhů. Byl to můj osobní strom paměti. Šel jsem domů za Karolínou, svojí holkou. Když jsem přišel domů, byly tam dvě dětské postýlky a na zemi si spolu hrály dvě překrásné holčičky. Zjistil jsem, že Karolína je moje žena. Byli jsme svoji už šest let a měli spolu dvě děti. Nic z toho jsem nevěděl. Nepamatoval jsem si jejich jména.“

„A co ten strom? Ten jsi nechal tak?“

„Nemohl jsem ho nechat tak. Klín jsem šetrně vlepil zpět, strom natřel barvou a ovázal síťovinou. Paměť mi to nevrátilo, ale aspoň nehrozilo, že strom spadne ve větru.“

„Co žena a děti?“

„Ty jsou dávno pryč. Ještě dva roky jsme to jakž takž táhli spolu, já se naučil být s holkama. Nebylo to ono, ale nějak to šlo. Pak se ale stalo něco hrozného. Jakmile na podzim napadl první sníh, začal jsem zapomínat celý minulý rok. Strom začal usychat a nebyl schopen ukládat novější vzpomínky. Netvořily se nové letokruhy. Stihl jsem si zapsat to nejdůležitější, ale nestačilo to. Kája to nevydržela, sbalila holky a odjela pryč. Kdo ví, co jsem všechno ten rok vyváděl, já si to každopádně nepamatuju. Od té doby s sebou všude nosím sešit a všechno si zapisuju a fotím nebo nahrávám na mobil. Moje vzpomínky z loňska jsou jenom z deníku nebo fotek. Kdyby mi je někdo podvrhnul, tak to nepoznám. Jedna větev začala usychat a vysilovat strom tak, že hrozilo, že uschne celý. Tu

větev jsem uřezal a donesl na pilu. Teď jsou z ní tyhle příčné vzpěry ve stole.“

Robin poplácával vnitřní vzpěru dubového stolu, u kterého jsme seděli. Chvilí bylo ticho. Všichni očividně čekali, jak zareaguju.

„To mě mrzí, Robine, že to takhle dopadlo. Ale já se potřebuju dostat do minulosti.“

III. Vědec

Podíval jsem se na mladíka v rohu. Pod šedým vzorovaným svetrem měl bílou košili, na nose brýličky, krátkovlasý. Vypadal jako starší brácha některého z nerdů z legendární fotky Pařba informatiků. Když si Robin všiml, že se dívám jeho směrem, promluvil:

„Tomáš ti nic neřekne. Je zaseknutý. Dívej se.“

Tomáš právě posledním lokem dorazil pivo a hned nato naklopil zelenou. Položil panáka na stůl a malinko sklopil hlavu. Vypadal, že neví o okolním světě.

„On nás nevidí?“ zeptal jsem se.

„Počkej, teď to bude nejlepší,“ uchechtl se Robin.

Najednou Tomáš hlavu zase narovnal, vzal ze stolu prázdného panáka, zaklonil hlavu, panáka si dal k ústům a...zelenou do něj zpátky vyplivnul! Panáka zase položil a chytnul se půllitru. Udělal podobný pohyb a vyplivl deci piva zpátky do sklenice. Najednou mi to došlo.

„On to jede pozpátku!“

„Jo, tohle pivo se zelenou už tu pije věčnost. Vždycky to naklopí a pak to vrátí zpátky. A pořád dokola. Ve zpětném chodu na nás nemůže reagovat, protože mu čas běží úplně jinak. Ale myslím, že je dost ztracený i v tom dopředném. Chudák.“

„A jak se mu to stalo?“

„Omikron. Tomáš je – no, možná bych měl říct *byl* – vědec. Špičkový chemik z CEITECu. Když se o časopivu dozvěděl, rozhodl se, že ho prozkoumá. Destiloval ho, dával do spektrometru, zkoušel s různými činidly, ale nenašel nic zvláštního. Žádné organické nebo anorganické látky, které by člověk

nečekal v obyčejném pivu. Nakonec se rozhodl, že ho ochutná. Jenomže to nedomyslel. Na jazyk si kápnul dvě kapky. Nic se nestalo. Byl v koncích s nápady, tak zbytek piva vylil do záchodu a na všechno zapomněl. Jenomže pivo nezapomnělo na něj. Omikron v něm zůstal nedopitý dlouhé měsíce. To ale nějak celý proces destabilizovalo a pivo se ho teď snaží dotáhnout v čase zpátky tak, aby ho mohl dopít. Jeho tělo ale chce žít dopředu, tak se o něj přetahují jak dva mrzáci o břichatku.“

„Co je břichatka?“

„Ty seš fakt případ. Dvojmužná pila břichatka. Ale to je jedno. Každopádně Tomáš ti nepomůže. Sice se do minulosti dostává, ale takhle skončit nechceš.“

Tomáš už měl pivo zase plné a chystal se ho začít pít. Bylo mi z toho pohledu trochu šoufl, tak jsem raději odvrátil zrak na posledního štamgasta.

„A jak jste se sem dostal vy?“

IV. Tramvaják

Prošedivělý štíhlejší stařík s třesoucíma se rukama vypadal jako kariérní úředník z krajského archivu stranických schůzí, jeho mdlost v kalně šedomodrých očích kontrastovala s pichlavýma černýma očima hromotluka Robina. Celou dobu se neprojevil slovem ani gestem (pokud nepočítáme ten třas rukou), což mu taky na šarmu příliš nepřidávalo.

„Já jsem tramvaják. Byl jsem. Jsem. Pořád jsem tramvaják. Josef, těší mě.“

„Tak to je zajímavé,“ snažil jsem se rozhovor nějak rozproudit.

„Není. Řidič šaliny, to nikoho nezajímá.“

„Tak mi zkuste vysvětlit, proč jste tady u stolu časochodů.“

„Jezdil jsem s třináctkou,“ ukázal na stěnu nad sebe, kde byla pověšená ukradená plechová cedule z šaliny třináctky i s popsanou trasou přes Hlavní nádraží a Českou. Visela tam i hadrová panenka, jakou mívali tramvajáci pověšenou u stropu.

„Z Juliánova do Krpole? Ta už tak deset let nejezdí, ne?“

„Devět let. Dva měsíce. Čtyři dny. Když ji zrušili, chtěli mě posadit na dvanáctku.“

„A?“

„Jak a? Copak já bych býval mohl jezdit dvanáctku? Z nějakého Komárova? Jezdil jsem třináctku od třiaosmdesátého! Třicet let v kuse! Šel jsem v padesáti na chvíli uklízet depo a jak to šlo, tak do předčasného důchodu. Se mnou odešlo dalších dvanáct chlapů. Nikdo z nich už nežije.“

„Páni! Poslední živý třináctý tramvaják třináctky, kterou zrušili ve třináctém roce! Co se stalo těm dvanácti? Nějaká kletba?“

„Jasně, kletba,“ ušklíbl se starý šaliníra. „Uchlastali se. Tramvaják, to taky není úplně zdravé povolání a když tě vylejou a začneš pít, tak to jde rychle. Já už to mám taky za pár, podívej se na mě!“

„Tak proč jste nešli na tu dvanáctku? Vždyť je to jenom číslo.“

Josef se chytil püllitru a zhluboka se napil. Polil si košili, jak se mu třásly ruce. Nic si z toho nedělal.

„Ty to nechápeš. Třináctka, to byla magie. Byli jsme šlechta. Když jsme přišli do kantýny, kluci z těch svých jedniček na Prýgl nebo čtverek na Kravák se klidili od stolu. Když jsme přišli večer k Malchrům, začaly na stůl přistávat rumy. Málokdo z nás platil všechno, co vypil. Nikdo si nedovolil na chlapy z třináctky. Co bych za to teď dal, kdybych nebyl blbej a na tu dvanáctku hned sedl. Třeba jsem mohl ještě jezdit v důchodu. Já jsem to pak ještě za pár let zkoušel, vrátit se, ale už to nešlo.“

„Ta kletba, že?“

„Jo jo, už bylo pozdě. Chlast. Oči, ruce. Všechno šlo do hajzlu. S klukama jsme se ještě dlouhé roky scházeli na pivo. Vyprávěly se různé věci. Legendy. Pohádky. O čase a tak.“

Josef se pustil do zelené a já jsem z něj nemohl spustit oči. Rozumné slovo z něj lezlo jak tasemnice ze zadku, ale teď to vypadalo, že se konečně k něčemu dostává. Na dva hlty si vychutnal sladkou peprmintovou břečku a mávl na servírku, ať donese další. Počkal jsem ze slušnosti, až nádherná černoška objednávku donese, ale ani když odešla, Josef se k pokračování příběhu neměl.

„No tak, povídejte! Jaké legendy o čase? Šaliny umí cestovat časem?“

„Jasně, že jo. Když prý se původní šalina třináctka vydá na původní trasu a projede ji celou, z Juliánova sem na Střelnici, tak se vrátí v čase do doby, kdy naposledy jezdila.“

Vyprskl jsem se smíchem pivo.

„Vy už fakt radši nechlastejte, vy dva! To jsou pohádky z beznaděje tohle. Když si něco fakt přeješ, celý dopravní podnik se spojí, aby ti pomohl, že jo?“

Vy volové, šaliny se dělají ve fabrikách, dělají to tam kluci jako my, pořád se opravujou, trasy mění a předělávají, v šalinách není žádná magie! Je to normální lidský výtvar!“

„Asi jako pivo, že?“ Zpražil mě Robin. „Uklidni se mladej, ještě toho hodně nevíš. A jestli tomu nevěříš, tak zkus zapřemýšlet. Jak ses sem dostal?“

„No, přišel jsem na přestupný únor, jak mi radil Laďa, a pak jsem uviděl váš stůl.“

„A nepřišlo ti divný, že ten stůl tady nikomu nevadí? Že všichni dělají, jako že tu není?“

„Přišlo, ale jak to souvisí tady s Josefem?“

„Ten stůl,“ pokračoval Robin, „je jen pro lidi, kteří mají nějak deformované časové pole. Já jsem si rozsekal strom paměti a ztratil sedm let. Tomáš nedopil Omikron, tys ho zase dopil. No a tady Josef náš stůl taky našel, takže to s tou šalinou musí být pravda.“

„To přece nic nedokazuje. Může mít porušené časové pole jinak, ne?“

„Počkej, to není všechno,“ přerušil mě Josef. „Každý u stolu musí mít svůj časový talisman. Něco, co nějak souvisí s tím poškozením. Robin tak vlastně tenhle stůl založil, že mu udělal podpěry ze své paměťové větve. No a já jsem stůl našel, když jsem s sebou měl tu plechovou ceduli ze třináctky. Když jsem ji odložil, stůl zmizel.“

„No a co má Tomáš?“

„Tomáš má sebe. Podívej se na něj. Sám je rozervaný v čase, neví, kam směřuje. Sám je talisman, chudák.“

„A já?“

Josef se podíval na Robina. Ten vzal do své obří pracky mojí levou ruku a jemně mi stáhl ze zápěstí kronometr. Vzal ze stolu stojan na solničku a pepřenku a hodinky na něj připnul. Vypadalo to jako malý orloj. Ručičky se zběsile rozběhly na všechny strany, zmatené vším tím časovým polem. Točila se mi hlava.

„Takže...tenhle stůl pro ostatní lidi neexistuje? Vidíme ho jen my čtyři?“

„Pět,“ zvolali Robin s Josefem jednohlasně.

„Pět?“

„Pět,“ opakoval s úsměvem Robin, ale dál neřekl nic. Nechal mě v tom plácát.

„Ta servírka!“ vyhrkl jsem po chvíli.

V. Servírka

„Není úplně blbej. Selino, miláčku, můžeš na chvílku?“

Servírka vykoukla ze dveří: „Co to bude?“

„No, tak když už půjdeš, tak vem tady mladýmu ještě pivko a zelenou a mně taky, ale hlavně chceme tebe. A sobě taky něco přines, na mě.“

Selina s úsměvem na tváři postavila pití na stůl a tázavě se podívala na Robina.

„Sedni si k nám, zlatíčko. A řekni tady mladýmu, odkud jsi a kde ses tady vzala.“

„Chlapi, už jsem vám to říkala mockrát, já v tomhle s váma nejedu. Co se stalo, stalo se, udělala jsem blbost, ale já tady zůstávám, mně tady nic nechybí. Ani táta ne.“ Selina se napila ze svojí dvojdecky a odešla zase do kuchyně.

„Je z Brna, ale rodina jejího fotra je z Haiti,“ promluvil Robin. „Děcka se jí ve škole smály, že je černá. Tak jednou, když byla na prázdniny u babky kdesi na Floridě, tak ji ukecala na nějaký to jejich voodoo. Že aby se její rodiče nikdy nebyli poznali, nebo co. Zafungovalo to, fotr se k ní nehlásí, má utrum s prázdninama ve státech, jenom je furt černá. Ale zvykla si.“

„Počkej, ale když se neznali, tak jak se mohla narodit?“

„To voodoo se stalo *potom*, co se narodila, takže to zůstalo platný, chápeš?“

„Jo.“ Nechápal jsem nic. „Počkej, a kde má talisman?“

Robin s Josefem se jenom ohlédli po ceduli třináctky. Prohlédl jsem si lépe to, co jsem považoval za tramvajáckou panenku. Byl to hadrový černoušek. A přes oči měl pásku. Dobře, Voodoo, proč ne. Časový talisman sedí. Ale pořád mi něco na její řeči nedalo, něco, co by mě mělo děsit, ale spíš mě to přitahovalo. Hovor u tohoto stolu byl jako poslední dobou čas sám. Pořád se přelíval a zvrτάval, chvíli si to kráčel nadějným směrem ke světlu, ale pak úplně sešel z cesty a najednou jsme byli v neprostupné mentální houštině časového šamanismu a světlo nikde. Co to sakra bylo...

„Jo! Selina říkala, že v tom s váma nejede. V čem jako myslela?“

„No ve třináctce!“ zahalekali na mě ti dva zase unisono. Řvát na mě čísla, v tom byli dobří. „Musíme projet trasu třináctky a vrátit se do třináctého roku, kdy byla zrušena. Je to jediná šance, jak opravit ty naše zpackaný životy. A bez tebe, Barte,“ dodal Josef, „bez tebe to nezvládnem. Jsme jen dva staří kořalové.“

VI. Plán

Náš plán byl jednoduchý, takhle nějak bych chtěl začít. Co by se tak mohlo pokazit, pokračoval bych. Náš plán ale nebyl jednoduchý a podělat se tam mohlo úplně všechno. Nejdřív ta věc s pronajmutím speciální tramvaje u dopravního podniku.

„Chtěli bychom si u vás objednat zvláštní jízdu vozem typu T3 na pondělí sedmnáctého na čtvrtou hodinou ranní ze zastávky Juliánov do zastávky Královo Pole, Střel...Technické muzeum.“

V pořádku, rádi vám vyhovíme, stačí vyplnit písemnou objednávku, měla znít odpověď.

„Bohužel to nebude možné, v pět ještě jezdí rozjezdy.“

„V šest?“ zkouším to.

„V šest už je špička,“ řekli naráz Robin, Josef i zástupce dopravního podniku. Výborně, tak už mají ti dva na číslové hulákání nového parťáka. Jasně, v šest nás nepustí, ale to bychom vlastně ani nechtěli. Nesmíme být vidět. Musíme zastavovat na zastávkách a otvírat dveře, jinak prý časoskok nefunguje. A jak zastavíme, tak nám tam lidi nastoupí. A my je zavezeme osm let do minulosti. Musíme jet mimo špičku. Tak pojedeme v deset a doplatí na to holt pár důchodců, co jede do Billy.

Další věc, co si najednou Josef vzpomněl, že by mohlo kouzlo pokazit, bylo, kdyby tramvaj řídil někdo, kdo nikdy ve třináctce nejel. Bezva. Všichni staří fírové jsou mrtví, z mladých tam nikdo nezůstal. Mohl by jet tady Josef?

Ale jistě! Bude nám ctí přivítat v našich řadách zasloužilého věrného řidiče!

„Bohužel to nebude možné, pan Stejskal už u nás nepracuje. Ne, nezaměstnáme ho na jeden den.“ Tak si objednáváme aspoň Jirku, ehm, pana Řezáka, který jezdil jedničku a Josefa si určitě pamatuje. A pro třináctkaře by se rozkrájel. Pojedeme s ním už z Pisárek z vozovny, abychom ho do Juliánova stihli přemluvit. Chcete vědět, jak dopadla tahle část plánu? *Dobře.* Samozřejmě že ne. Ale na to je ještě čas.

Šestnáctého večer jsme ještě u zelené naposledy rekapitulovali, co budeme dělat. Trochu nás to zmohlo, ale celkově jsme byli ve stavu rozjařené úlevy, jako když se celou noc učíte na zkoušku a víte, že už to nejde zlepšit. Myšlenky se rozjely po vlastních opileckých výhybkách a návštěidlech.

„Víš, kdo ještě plánoval s tím, no, s třináctkou?“ potřeboval se svěřit Robin.
„Nějakej Schoenberg, skladatel. Narodil se třináctýho. Ten se ti tak bál třináctky, že kolem ní naplánoval celej svůj život.“

„A vyšlo mu to?“

„Vyšlo.“

„No tak, to je znamení, ne?“

„Jo, jenže ne tak, jak chtěl, poslouchej. Nepronajímal si byty na popisným čísle třináct, samozřejmě ani pokoje v hotelu a takový serepetičky, čísloval svoje třináctý věci dvanáct á, a tak podobně. Jednomu borcovi v názvu opery sebral písmeno, aby to nemělo třináct písmen.“

„No a, to dělá můj strejda taky.“

„Co, bere lidem písmena?“

„Ale ne, to s těma pokojema a tak.“

„Počkej, počkej. Ale tenhle ten borec, tak ten byl o dost dál. Nejvíc se bál svých pětadesátých narozenin, protože prej pětadesát je pětkrát třináct.“

„A přežil to?“

„Přežil, ale nakonec umřel v šestasedmdesáti. Protože co?“

„Protože je to úctyhodný věk?“

„Dávej sakra pozor! Protože šest a sedm je třináct! A teď bacha! Zemřel v pátek třináctého! Třináct minut před půlnocí!“

„To jako fakt, jo? A jak to souvisí s náma?“

„Nevim, sem vožralej akorát. Pojd'me spát.“ Pomalu jsme se zvedali, platili a brali si kabáty. Poslední noc.

Tak, všechno je připravené, dobře se vyspěte a zítra jdem na to! Ne, samozřejmě, že ne. Sabotér Josef si zase na něco vzpomněl:

„Chlapi, ještě něco. Já mám strach, že ta šalina musí mít ceduli z třináctky. A tu nám na *specšalinu* nedají, protože by to mátlo lidi.“

„No ale dobrá zpráva je, že tu ceduli máme, ne? Tady na zdi, koukej,“ zasmál se od ucha k uchu Robin.

„Ale špatná zpráva je, že to možná poškodí šalině časopole a bude třeba částečně neviditelná.“

„Jak částečně?“

„Já to jednou zkoušel, když bylo v hospodě prázdnou, dal jsem ceduli k jinému stolu a zavolal Ladu. Ten se choval, jako by viděl ducha. Tak zeleného člověka jste ještě neviděli. Zahodil zástěru a zavolal si tágo domů, auto nechal před hospodou. Tohle nemůžeme lidem udělat.“

A pak, asi aby nezůstal pozadu, si na něco vzpomněl i Robin.

„Hele, chlapi, a co Tomáš?“

Doprčic. Ten s náma nemůže. Kdyby ho někdo na ulici viděl blít to svoje pivo napětkrát do kelímku, tak nás zavřou. Navíc je úplně mimo, takže s náma jen tak nepůjde. Ale nechat ho tu nemůžeme, je na tom z nás vlastně nejhůř. Nejde. Nejde to provést. A tohle by mohl být vůbec nejlepší plán.

VII. Jízda

Tak ty zatrolené věci s poloprůhlednou šalinou a Tomášem se nám podařilo vyřešit krásně najednou. Půjčili jsme invalidní vozík, na který jsme chudáka zacyklence naložili i s pivem a zelenou a vozík jsme mu vyzdobili talismany, aby nebyl vidět, až ho budeme tlačit. V Juliánově to pak převésíme na šalinu a zneviditelníme ji celou. Tomáš jel jak Švejk na Bělehrad, místo berle měl vzpěru od stolu od Krona, na krku měl zle se tvářícího černouška, na ruce můj kronometr a přes madla měl ceduli ze šaliny, na kterou neustále cintal kapky piva a zelené. Skoro jsem si přál, aby nás u toho někdo viděl. Když jsme nastupovali v Pisárkách do připravené *té-trojky*, muselo to s neviditelným vozíkem vypadat úžasně. Naštěstí tam byl jenom řidič. Bylo

mu tak jednadvacet. Tohle nebude Jirka Řezáč, co jezdil před deseti lety jedničku.

„Kde je Jura?“

„Nemocnej. Povezu vás já.“

„Ale...ale já jsem...mohl bych z Juliánova aspoň na chvíli řídit? Já jsem to jezdil třicet let, nějaký Josef Stejskal, možná jste o mně slyšel.“

„Chlape, vždyť z vás táhne chlast! Vám bych nedal do ruky ani kolíček na prádlo, natož pak tady tu starou herku.“

„Já ti dám herku, ty spratku! Já tě...“

„Hele, dědo, běžte si sednout a nemluvte za jízdy s řidičem. Musíme jet.“

Holobrádek už zvoní, tak si sedáme a chytáme Tomáše, aby nespádl. Tak to vážně stálo za to, projedeme se šalinou za deset tisíc a skončíme zase u Krona. Sedíme schlíple za sebou jako tři tečky za nedokončeným plánem... když se najednou Robin zvedne a jde zpátky dopředu za řidičem.

„Hele, omlouváme se, nebuďte na nás naštvanej. Pro Josefa třináctka hodně znamenala, když ji zrušili, tak ho to vzalo. A teď se tak těšil, že by si to mohl zkusit. Ale nejde to, to je jasný. Jste hodnej, že nás svezete.“

„V pohodě, chlapi, to neřešte. Ale šalinu fakt nepustím.“

„To je dobrý. Ale mohl byste mi tady zastavit? Potřeboval bych si koupit vodu.“

„To taky nemůžu, sorry. Nestihli bychom grafikon a do něčeho bychom vletěli. To nejde, takhle.“

„Doprčic, tak to mi ten sušák rozežere krk. Včera jsme to trochu natáhli.“ Robin se rozkašlal zkušeně jako tuberák, vypadal, že bude do minuty po něm. Řidič se po něm podíval dost znechuceně, ale nakonec ho soucit přemohl, vytáhl svoji láhev vody a podal ji Robinovi. Ten poděkoval, mírně se otočil a viděl jsem, jak do lahve něco hodil. Pak ji vrátil řidiči, který si z ní hned přihnul. Robin se vracel k nám a s úsměvem na nás mrkl.

„Cos mu to tam dal?“ šeptám.

„Fenolax“

„To je na spaní? Uspí ho to?“

„Ne.“

„Tak na co to je?“

„Na zácpu.“

„Na zácpu?! On má zácpu? Proč mu dáváš léky na zácpu?! Jak nám to pomůže?“ už jsem šepotem skoro křičel.

„Nevím, tak zkus zas něco vymyslet ty!“

Chvíli jsem přemýšlel.

„Kolik mu toho dal?“

„Sedm nebo osm.“

„Tak to se podělá, ne?“

„No, to by mohl.“

Tak *tohle* bude jednoduché. Řidič byl už od Geislerovy jako na trní, tak snad to ještě těch pár zastávek na konečnou vydrží. Přeskupili jsme se i s Tomášovým vozíkem dopředu a nachystali se. Konečná, Juliánov.

„Pánové, mně je nějak šoufl, musím si odskočit,“ vyběhl řidič ze šaliny a utíkal do budky na konečné ulevit svým podrážděným vnitřnostem.

„Ted’!“ syknul jsem a spustili jsme to. My s Robinem jsme dali na okno ceduli, na zrcátko pověsili Selinina tátu s mými cibulemi a dřevěnou vzpěru z paměťového stromu jsme upevnili jako stínítko na přední sklo. Tomáše jsme přesadili z vozíku na bakelitovou sedačku, ke které jsme přistavili jeho invalidní vozík s pivem a zelenou. Nakonec se nemá tak špatně, chlapec. Mezitím se Josef snažil co nejrychleji nasoukat na post řidiče, ze zvyku zazvonil a vyjel. Na zastávce nikdo nebyl, ale z budky bylo slyšet zařvání a za chvíli se mladý řidič vyřítit s kalhotami u kolenou a hrozící pěst mu zůstala bezvládně viset ve vzduchu, když před sebou viděl jen prázdné koleje.

„Deset hodin, jedem přesně. Děcka ve škole, fotři v práci, báby a dědci v Kauflandu. Vypadá to na klidnou jízdu, navíc když jsme neviditelní“ modlil

se Robin k časobohům. Možná tomu i věřil, ale vydrželo mu to přesně dvacet sekund, než jsme sjeli k Dělnáku. Na ostrůvku bylo narváno. Stálo tam tucet starých bab. Mávaly na nás.

„Co to má znamenat?“ zeptal jsem se do užaslého ticha.

„Vypadá to, jako by nás viděly,“ zabručel Robin a zabušil na kabinu šalinířů.
„Josefe!“

Josef mlčel.

„Josefe, oni nás vidí! Nemůžeš to profičet?“

„Nemůžu. Kouzlo by nefungovalo.“ Tramvaj zastavila a otevřela dveře. Babky se nahrnuly dovnitř. Jedna šla přímo k řidiči.

„Josefe, to jsem já, Růža Řeháčková! Od Tondy z Židenic!“

„Růžo!“

Byly to vdovy po chlapech z třináctky. Na dopravním podniku se rozkřiklo, že pojedou speciální šalina po trase staré třináctky a zbytek byl dokonán silou legendy a nezničitelným poutem mezi ženskými se sdíleným osudem. Nešlo mi to do hlavy. Jak mohly proboha vědět, že bude šalina neviditelná?

„To jsme nevěděly. Ale věděly jsme, že má šalina jet deset nula dva, tak jsme tam byly.“

„Ale vy jste na nás mávaly, to přece nedává smysl, když jste nic neviděly.“

„Panáčku, kolik ti je?“

„Osmadvacet. Teda třicet jedna,“ vzpomněl jsem si na tři roky, které mi sebral Omikron.

„Mně je jednasedmdesát. Kdybych měla věřit jenom tomu, co vidím, už bych byla dávno s Tondou tam nahoře. Věříš v Boha?“

„Ne.“

„Aha. Tak v něco ale věříš, ne? Láska, morálka, milosrdenství. Takové ty věci.“

Jsem inženýr. Vůbec jsem nevěděl, o čem mluví. „Morálka zní dobře,“ vařil jsem z vody.

„Věříš v morálku? Věříš v to, že se má člověk chovat slušně, i když z toho nic nemá?“

„To věřím,“ snažil jsem se o rozhodný tón. Věřil jsem v dobro v člověku. V morálku.

„A viděl jsi ji? Tu morálku? Neviděl. Tak vidíš. My jsme věřili, že tam ta šalina je, i když jsme ji neviděli.“

„A ona tam byla.“

„A ona tam byla.“

„A kdyby tam nebyla?“

„Chlapče, my holky třinácteračky nemáme co ztratit. Milovaly jsme svoje chlapy jako nic na světě. Já bych klidně stokrát shořela v pekle, kdyby můj Toník mohl řídit třináctku až do důchodu. Tahle jízda je naše poslední šance. Čekali jsme na ni osm let. Osm let, než se ukázal někdo, kdo to dokáže. Kdyby tam dneska ta šalina nebyla, rozejdeme se domů. Jiřka by si dala večer pár prášků navíc a ráno by se neprobudila. Majka by začala znova pít a Mira říkala, že skočí ze Stránské skály. Jestli by na ni vůbec vylezla.“

„A vy?“

„Já? Já bych si lehla a zavřela oči. Nepotřebuju žádnou chemii, abych mohla umřít, kdy chci já. Nebo fyziku.“

Josefovi šlo řízení skvěle. Není žádná sranda řídit neviditelnou šalinu, a to ani dopoledne ne. Přes okruh projel na zelenou. U kapličky chytře počkal, až pojedou od Židovského hřbitova desítka a pověsil se za ni. Pojedeme v jejím stínu a jestli se nenajde nějaký totální magor, co potřebuje profičet na červenou nebo předjíždět na tramvajovém pásu hned za šalinou, tak nás protáhne až na Konečňák.

Babky vytáhly meruňkový koláč a slivovici. Nebo to byl možná švestkový koláč a meruňkovice, tyhle momenty mám trochu v mlze.

...

„Co děláš, ty idiote? Vždyť se o nás rozsekáš!“ ozvalo se zepředu od Josefa. Zaskočila mi meruňkovice (nebo slivovice) a rozkašlal jsem se, ale i tak jsem koutkem oka viděl, jak na nás zprava z Tábora najíždí landrover snad osmdesátkou. Jo, kamaráde, aby nerozsekal on nás. Josef zvonil jako o život a otočil kolem úplně doprava, aby se z křižovatky dostal dříve, než do ní vjede pirát.

Prásk! Nestihli jsme to. Landrover vrazil do zádě šaliny. V celém voze se vysypala okna a zadní dveře byly promáčknuté dovnitř. Prkno z paměťového stromu, zavěšené jako stínítko, s křupnutím spadlo na zem a vzalo s sebou i hadrového chlapíka s hodinkami. Šalina divně problikávala, asi kouzlo polevilo a byla částečně vidět i z venku, když byly věci daleko od sebe. Pozůstalé po třináctnících hned věděly, co mají dělat. Prkno zanesly dozadu a strčily ho Tomášovi na vozík. Přihodily tam i panenku. Obraz šaliny se stabilizoval, už jsme ji zase viděli jenom my. Řidič auta se mezitím vyškrobával ven a z rány na čele mu tekla krev. Tohle ho ale trápilo evidentně nejméně ze všeho. Vypoulenýma očima hleděl směrem k šalině a marně se snažil zahlédnout, do čeho vrazil a kde je ten přízrak šaliny, který se mu před chvílí mihl před očima. Začal si pomáhat rukama a za chvíli nahmatat proražené dveře. Začal šátrat rukama na schodech. To už ale k zadním dveřím doběhl Robin, sehnul se ke zmatenému řidiči a z bezpečí neviditelnosti zašeptal svým dřevorubeckým barytonem:

„Grrrrahk šmagodorr da hoggochhhh! Dorg! Dorg!“

Chlápek okamžitě vycouval, vykašlal se na nabourané auto a utíkal po Táboře dolů. Scéna ale přilákala spoustu čumilů, tak Robin vyskočil ven, s heknutím odsunul zaklíněné dvoutunové auto o pár potřebných centimetrů a zařval na Josefa:

„Jed!“

Ten na nic nečekal a už jsme si to i s naskočivším Robinem hrnuli na Dobrák.

„Cos mu to řekl?“

„Ále, to je taková moje vymyšlená řeč. Odháním tím u nás v lese medvědy. A bezdomovce.“

„A pomáhá to?“

„Na lidi jo, ale medvědi na to moc nevěří,“ usmál se, vyhrnul si rukáv a odhalil zjizvené předloktí. „Teď ale musíme zabrat, určitě někdo zavolal policajty. Josefe, šlápni na to a zastavuj fakt jenom na sekundu.“

A taky že jo. Ze Skácelky bylo slyšet houkání policejní sirény a za chvíli jsme dostali další náraz. Policejní oktávka nás nabořila v úplně stejném místě.

„Jed! Jed! Musíme to dojet na Střelnici! Nezastavuj!“

Josef přidal. Šalina cukla a Tomáš se na vozíku nebezpečně zakýval. Josef přidal ještě jednou a Tomáš se převrhł. Babky vedle něj se ho snažily zachytit, ale byl na ně moc těžký. Prkno se převrhlo a spadlo na zem. Voodoo panenka se nárazem utrhla a odskočila směrem ke dveřím.

„Neeee!“ zařval jsem a vrhnul se po ní. V tom ale šalina znova cukla. Minul jsem a panenka vypadla dveřmi přímo na ulici. Šalina zase zamžikala a venkovní svět byl zase reálnější. Policejní vůz na Skácelce se vzpamatoval a rozjel se se zapnutou sirénou za námi.

„Vidí nás!“ řval Robin na celý vůz. „Josefe, na Červinkově nemůžeme zastavit! Musíme to projet!“

„Musím tam zastavit! Jinak je všechno v háji!“

Stejně je všechno v háji. Policajti nás na zastávce dojedou a zabásnou. Nemáme voodoo panenku, bez které může být celé kouzlo nestabilní. Tomáš leží na zemi a nehýbe se. Babky na sedačkách pláčou.

Zastavili jsme na Červinkově. Dva policajti vyskočil z oktávky a rozběhli se k šalině. Vyběhli do schůdků a zhodnotili situaci – vzadu pár starých bab a ležící invalida, odtam nebezpečí nehrozí. Věděli, že je potřeba neutralizovat mě a Robina. Jeden přiskočil ke mně, zkroutil mi ruku za zády a nasadil pouta. Druhý totéž udělal s Robinem. Pak se obrátili na vystrašeného Josefa:

„Pane řidiči, okamžitě zastavte, zajistěte vůz a vystupte si. Všichni ostatní zůstanou ve voze. Jste zadrženi za obecné ohrožení.“

Josef se podíval na nás a poznal, že je konec. Se svěšenou hlavou vstal, otevřel dvířka a nastavil zápěstí. V tom se za policajty zvedla postava s něčím v ruce. Tomáš! A v ruce měl paměťové dřevo.

„Tomáši, neblázni!“

Prásk! Jeden policajt dostal ránu přímo na ucho, až spadl na podlahu šaliny. Druhý se otočil a snažil se Tomáše odzbrojit, ale v tom se probral Josef a dal mu pěstí do zátylku. Druhý policajt taky spadl a ležel v bezvědomí. Mušku měli kluci skvělou. Jenomže Josef už měl svoje roky a ruka mu nevydržela. Ležel schoulený v klubíčku na podlaze a mnul si zlomené prsty. Tomáš upadl zpátky do kómatu. Snažil jsem se dostat ke klíčům od pout, ale s rukama za zády to nešlo. Z dálky se ozývaly sirény policejních posil.

„Robine, co teď?“

„No, teď už asi nic...“

Jednu zastávku. Jednu blbou zastávku před konečnou se to celé podělalo!

„Do prdele!“

Najednou jsem si všiml postavy běžící k zadním dveřím šaliny. Někdo asi dobíhá na poslední chvíli a myslí si, že se sveze na novou konečnou. No, ten se bude divit, že nikam nejedeme! Ale pak jsem ji poznal. Byla to Selina, ta haitská servírka od Krona! A v ruce měla voodoo panenku, kterou sebrala ze země! Naskočila a začala jednat. Posadila Tomáše zpět na sedadlo, paměťové prkno vrátila na vozík a přivázala tam i panenku. Šalina naposledy problikla a stabilizovala se. Byli jsme zase neviditelní.

„Co tady děláš?“ zeptal jsem se, „říkalas, že s námi do toho nejdeš!“

„Rozmyslela jsem si to. Takovou akci si přece nenechám ujít! A taky vás v tom nemůžu nechat, bambulové moji!“

„Seš skvělá! Tenhle má klíče od pout,“ gestikuloval jsem směrem k jednomu z policistů.

Selina nás osvobodila a společně jsme nasadili Josefa zpátky za řídicí pult. Jako zkušený šalinfíra zvládl odřídit ten zbytek levou, nezraněnou rukou. Řítil se plnou rychlostí k Technologickému parku, kde kdysi byla smyčka. Houkání se přibližovalo a za šalinou už byly vidět čtyři policejní oktávky.

Josef zazvonil a prudce zabrzdil na zastávce. Rozjeté policejní auto nestihlo zareagovat a mířilo si to přímo do našeho už tak pochroumaného zadku. Najednou se celá šalina zachvěla, z oken vypadly zbytky rozbitého skla a ozvala se rána, jako by do nás uhodil blesk. Svět na krátký okamžik zhasl, ztichl a ztratil gravitaci. Žaludek se mi propadl o dvě patra níž a prosil tam o odpuštění. Mozek se mi obrátil naruby a odmítal plnit moji vůli. Křičel jsem hrůzou a bolestí.

VIII. 2013

Okamžik ale rychle pominul a kolem se rozhostilo ticho. Rok dva tisíce třináct. Nikdo ani nepípnul, všichni se opatrně rozhlíželi kolem sebe. Šalina byla jako nová, okna ani škrábanec, sedadla nalakovaná. Za volantem seděl Josef vzpřímeně jako pravítko, koutky úst měl výš než před chvílí a taky vrásek mu ubylo. I Růža a ostatní babky vypadaly jako vyprané a vyžehlené. Řeknete si, že omládnout o osm let už v tomhle věku nebude tak dramatické, ale ony těch osm let prožily bez chlapů, které milovaly, nebo ještě hůř – pohledem na ty samé chlapy, jak se jim ztrácejí před očima.

Z Tomáše byl podřobaný studentík, který měl všechno před sebou. Včetně piva a zelené. S chutí se do nich pustil, teď už snad konečně naposledy.

Selina? Byla najednou ještě o chlup – spíš o řasu – krásnější, i když jsem si myslel, že už to nejde.

Pak tu byl Robin. Vousy, košile, červený nos, zkrátka úplně stejný chlap jako před chvílí. Ale když jsem se mu zadíval pozorněji do očí, viděl jsem tam něco – jiskřičky, rarášky, říkejte si tomu jak chcete – co tam předtím neměl.

Všichni se najednou podívali na mě. Ticho padalo z nebe jako tatranská lavina a zavalovalo nám všem uši, mozky, srdce. Už to nešlo dál vydržet.

„Co já? Co koukáte na mě? Já tomu nerozumím, co se děje. Ať řekne Josef, co máme dělat, je to jeho legenda.“

Josef vylezl z kabiny, otřel si ruce do riflí, odkašlal si a spustil: „Legenda říká, že musíte vstoupit do svých starých životů tak, aby vás neviděl nikdo známý. Prostě najdete svoje mladší já a spojíte se s ním. Budete žít svůj starý život, ale budete si pamatovat, co jste zažili.“

„Takže nejradši v noci?“

„Takže nejradši v noci.“

„Ale co budeme celý den dělat?“ ozvala se Růža. „Co když potkáme někoho známýho?“

„A co já?“ přidal se Robin. „Já jsem bydlel...ehm...bydlím ještě někde v Bílé a Káju ještě tak rok nepoznám. Co když za ten rok něco zkoním a nepotkáme se?“

„Tak na obojí náhodou mám řešení,“ usmál jsem se. Je tady kousek taková nová hospoda, ještě ji nikdo moc nezná, ale mají od desíti. Jmenuje se to u Krona a mají tam jedno takový zajímavý pivo.“

Josef otevřel dveře a nějaké dvě desítky postav se vydaly do dopoledního klidu Králova Pole.

IX. Policisté

„Ááááághhh!“

Z podlahy opuštěné třináctky se začali zvedat dva mladí kluci, středoškoláci.

„Tyvole, kde to sme? Co se stalo?“

„Já nevím, vole, myslím, že jsme se ožrali a usnuli v šalině.“

„Tyvole, já měl divoký sny! Nějaký neviditelný šaliny a nějakej starej dědek co se mlátil jak nindža a takový haluze! A byli sme policajti a řešili jsme to!“

„No jo, já měl stejnej sen, to bylo šílený, já teda chtěl vždycky bejt policajt, ale po tomhle fakt nevím.“

„Policajt? Bourat po městě do splašených neviditelných šalin a nechat si nařezat od staříka? Nikdy!“